

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Theologia Scholastica

Mayr, Anton

MDCCXXXII

Art. IV. Aliæ probationes ejusdem conclusionis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-84303](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-84303)

runt. Et quis credat, hosce post diligentissimam inquisitionem falli, aut studiosè alios fallere? Sanè non videtur Divinæ bonitati satis consentaneum, ut eos in tam gravi negotio decipi sinat, qui tanto, tamque sincero studio, Divinæ tantùm gloriæ unâ cum vera fide promovendæ, operam dederunt: præsertim cùm vera religio, utpote medium ad salutem necessarium, non debeat hominibus ita esse abscondita, ut nec à sapientibus, post maximam diligentiam, possit reperiri: quomodo enim eam rudes invenirent?

ARTICULUS IV.

Aliæ probationes ejusdem conclusionis.

232. **P**Rob. ulterius veritas Christianæ doctrinæ, ex ipsius puritate, ac sanctitate. In primis nulla alia secta, tam sublimiter, ac honorificè, de DEO sentit, omnem prorsus imperfectionem ab eo removendo, & omnem perfectionem ei attribuendo, quàm Christiana; hinc, licet in materia fidei tradat aliqua, quæ rationem naturalem superant, hoc ipsum est veritatis argumentum; quia utique æquum est, aliqua de DEO credere, quæ ratio naturalis non capit; cùm tam sublimis essentiæ sis sit, ut vis naturalis intelligendi creaturarum, eum capere nequeat. Accedit, quòd, licet aliqua difficultia sint, & supra rationem nostram, non tamen sint contra eam, nec falsitatis possint convinci.

Quod verò attinet ad morum disciplinam, ea apud Christianos (si ab omni hæresi pura sit, ut apud Catholicos est) tam honesta, rationi conformis, ac sancta est, ut eam infideles etiam laudent, eamque suspiciant, licet ob nimis ardua virtutum opera eandem horreant; sive enim spectemus, quæ ad DEUM, sive quæ ad proximum, sive quæ ad nos ipsos spectant, talibus moribus vivere jubemur, qui sanctos sanè reddunt. Certè præcipitur, ut DEUM, ejusque honorem bonis omnibus, etiam vitæ, longè præferamus, eum super omnia diligamus, ceremoniis honestissimis colamus, ejus voluntati, in difficillimis etiam casibus, humillimè acquiescamus.

233. Quoad proximum, debemus eum diligere, ut nos ipsos, juvare in necessitatibus, etiam inimicum amare: & est nota omnibus illa lex: *Quod tibi non vis fieri, alteri ne feceris*: quam teste Gormaz de virt. Theol. n. 619. Antoninus Pius Imperator ethnicus summo opere laudavit, & virum omni exceptione majorem fore dixit, qui id observaret. Quoad nos, debemus etiam moderari voluptates, præsertim corporeas, in plurimis rebus, in quas aliæ gentes sæpe profusissimæ sunt. Etiam conjugii status apud nos indissolubilis, & inter duas tantùm personas, modestissimus, &

R.P. Ant. Mayr. Theol. Tom. I.

honestissimus est, atque infidelium admirationem sæpe exprestit. Certè, qui vitam ad leges Christianas exactam duxerit, omnino toti mundo laudabilem se exhibebit.

Ut nihil dicam de observatione consiliorum Evangelicorum, quæ proponuntur in nostra religione Catholica, & à plurimis sanctissimè observantur: quæ perfectè servata hominem ad summam sanctitatem perducunt; id quod experientia monstravit in tot millibus antiquorum eremitarum, & monachorum, aliorumque Sanctorum, quos, cœu suos heroes Ecclesia ad imitationem, vel cultum proponit: qui amplissimas opes, imò regna, cum voluptatibus, ac honoribus omnibus, postposuere gravissimis laboribus, ac asperitatibus vitæ: & tanta fecerunt, quæ nec antiquitas in suis fabulosis heroibus fingere ausa est.

234. Probatur 4. conclusio ex propagatione religionis Christianæ. Etsi hæc religio doceret plurima, captum humanum superantia, & corruptæ naturæ nostræ valde difficilia: etsi ei viribus omnibus resisterent, non tantùm Judæi, sed & totum Romanum imperium, aliique omni orbe reges, & principes, inque ejus affeclas levissimis tormentis animadverterent: etsi ejus auctor fuisset morte crucis, adeoque summâ ignominia affectus: ejus autem discipuli, dum ab eo assumerentur, essent tantùm rudes homines, nulla nobilitate, nulla etiam naturaliter acquisitâ scientiâ clari: tamen religio ista per totum orbem est fulissimè propagata.

Et quidem propagata est nulla armorum vi, ut Machometismus, nulla temporalis voluptatis, aut commodi spe, ut idem Machometismus, & postea aliquæ hæreses: sed sola promissione, & expectatione futurorum bonorum. Et amplexi sunt hanc religionem etiam docti, qui intellectum captivare, & indocti, qui bonis temporalibus propterea carere, atque appetitum naturæ corruptæ, in vitia pronum, fortissimè cohibere, sibi que vim sapissimè facere debuerunt. Quod sanè non nisi Divina virtute, adeoque auctore DEO, fieri potuit, præsertim, cùm, licet omnibus modis oppugnata hæc religio semper fuerit, semper tamen creverit, adeo, ut in proverbium abierit: *Sanguis martyrum est semen Christianorum*.

Hinc S. Augustinus l. 22. de civit. DEI c. 5. enumerat quidem plura Apostolorum miracula, iisque docet Christi Domini resurrectionem, atque ad cœlos ascensionem (adeoque Christi Domini doctrinam, seu nostram religionem) redditam esse credibilem: sed tamen addit, quòd, si negentur omnia alia miracula, hoc unum sufficiat, quòd sine miraculis mundus eam crediderit; sic enim finit illud caput: *Si verò per Apostolos Christi, ut eis crederetur, resurrectionem, atque ascensionem prædicantibus Christi, etiam ista miracula facta esse non credunt, hoc nobis unum grande miraculum sufficit, quòd eam terrarum orbis sine ullis miracu-*

miraculis credidit. Sed nec sine Divina virtute eam firmante, post mille septingentos, & plures annos, adhuc ista religio durare potuisset, inter tot ei adversa: certè aliae sectae complures, quamvis non tot difficultatibus impetita, dudum extinctae sunt.

235. Probatur 5. ex fortitudine martyrum. Incredibilis sanè numerus est eorum, qui pro fide Christi vitam dederunt. Probati auctores affirmant, quòd eorum numerus decem, aut undecim milliones excedat. Et quidem fuerunt omnis sexus, & ætatis, pueri etiam, & puellae: atque inter tormenta sævissima, inter ignes, & rotas, & quæcunque atrocia, ingeniosa crudelitas excogitare potuit, inter infamissimos etiam cruciandimodos invicta constantia ad mortem usque alacritate etiam summa steterunt, solo studio placendi DEO, & servandae religionis: quin ullis, aut parentum, vel filiorum lacrimis, aut principum, iudicumve blanditiis, amplissimisque promissis, sese moveri sinerent. Sanè homines libenter mori, & atrocissima tormenta pati, non ob ullum temporale lucrum, sed ob solam vitae sanctitatem, res est adeò magna, ut obtineri nequeat à natura, sed à sola virtute Divinitus data. Nec satis congruere videtur bonitati Divinae, si in re tanta errare, & pro inutili falsitate mori sineret tot homines, & tanto erga se amore flagrantes.

236. Probatur 6. ex miraculis, quæ argumentum Divinae veritatis esse, satis constat ex dictis n. 89. & sequentibus. Facta autem esse, & quidem verissima miracula in Christianae religionis comprobationem, negare, nisi insipiens, nemo potest: cum jam tot sæculis annotata inveniantur, ac scripta à SS. Patribus, etiam antiquissimis, Athanasio, Gregorio Nysseno, Hieronymo, Ambrosio, Augustino, Gregorio Magno, Theodoro, Severo Sulpitio, & aliis: quorum syllabum, & ordinem etiam sæculorum, ac temporum videre potes apud Bellarminum tom. 2. contr. 1. l. 4. de notis Ecclesiae c. 14.

Quamvis autem aliquando occulti naturales effectus miraculosi sint habiti, vel etiam aliqui casus ex imprudenti simplicitate sint conficti: dicere tamen tantos viros, (quorum vitæ integritas, fides, ac sapientia, omni exceptione est major, quique loco, & tempore, hoc est, integris sæculis, ac regnis, inter se fuere disjuncti) in hoc conspirasse, ut anilibus fabulis, & figmentis, fidem animo levissimo haberent, illique conscriptis orbem implerent: vel etiam illis malitiosè sparsis alios deciperent, certè infanum est. Et rectè scripsit S. Augustinus l. 10. de civitate DEI c. 18. *An dicet aliquis, ista falsa esse miracula, nec fuisse facta, sed mendaciter scripta? Quisquis hoc dicit, si de his rebus negat omnino ullis litteris esse credendum, potest etiam dicere, nec DEOS ullos curare mortalia; non enim se aliter colendos esse persuaserunt, nisi mirabilibus operum effectibus.*

Quamquam non soli Christiani, sed & infideles, fidem de miraculis nostrae religio-

nis faciant; nam Josephus Judæus, citatus n. 228. de Christi Domini miraculis fidem facit: item Marcus Aurelius Imperator (cujus filia quoque per S. Abertium à demone liberata fuit) in litteris suis ad senatum datis, quas legere est apud S. Iustinum M. post Apologiam secundam ad Antoninum Pium (ubi etiam habetur epistola Antonini in favorem Christianorum) quasque Marci Aurelii literas etiam plures alii citant: in his autem Marcus Aurelius apud Spondanum ad an. Christ. 176. testatur, se nulla ope à gentilibus Diis obtenta, tandem per militum Christianorum preces, tam pluvias exercitui summè sitiienti extremè necessarias, quam grandinem, ac fulmina, quibus hostis consumptus sit, impetrasse. Et hinc addunt iidem auctores, quòd ea legio *fulminea*, vel *fulminatrix* dicta sit.

237. Referunt autem, tum hi, tum etiam alii scriptores, omni exceptione majores, resuscitationes mortuorum, illuminationes etiam à nativitate cæcorum, vel per plurimos annos visu privatorum: referunt gravissimos morbos, in momento sanatos, & sanitatem diu constanter, absque suspitione præstigiæ, servatam: quæ verissima prodigia sunt, & nec demonis virtute fieri possunt: præterquam, quòd viri, ea miracula operantes, maxime sanctitatis (ut aliunde erat notissimum) fuerint, & ideo demonibus odio; quos propterea commercii cum demone arguere, injustissimum esset.

Sed neque alia minora prodigia demoni adscribi prudenter possunt; cum facta sint ad DEI maximam gloriam, quam demon non vult procurare, & sæpe in confusionem apertam, & maximam ipsius diaboli, præsertim, cum ipse sapissimè è corporibus pulsus sit, & ex idolis suis ejectus, quin etiam coactus fateri, se DEUM non esse, sed potius demonem: quod factum antiquissimus Tertullianus in Apologetico adversus gentes c. 23. docet, dum ad experimentum hujus faciendum gentiles provocat: *Edatur, inquit, hic sub tribunalibus vestris, quem demone agi confitet. Jussus à quolibet Christiano loqui spiritus ille, tam se demonem confitebitur de vero, quam alibi DEUM de falso.* & paulò post: *Nisi se demones confessi fuerint, Christiano mentiri non audentes, ibidem illius Christiani procacissimi sanguinem fundite.*

Accedit, plurima miracula esse perpetua, & miraculosè semper perseverare, aut conservari, quòd demonem, aut posse, aut DEUM permittere, credibile non est. Sic plures SS. Hostiae per plura sæcula conservantur sanguinea: plura etiam Sanctorum corpora, iis etiam in locis, in quibus debuissent consumi, servata sunt integra, e. g. viva in calce corpus S. Xaverii. Sic concretus S. Januarii sanguis sæpius miraculosè liquefcit. Sic servantur adhuc tres globi, in corde S. Clarae de monte Falco inventi, quorum bini, qualescunque velis accipere, non plus ponderabunt, quàm tertius solus, symbolum elegans SS. Trinitatis. Sic manat prodigiosus liquor ex ossibus S. Nicolai Myrensi.

rensis Episcopi, quæ modò servantur Barri in Apulia: & ex ossibus S. Walburgis Virginis, quæ coluntur Eystadii in Franco-nia. Sed hæc satis: qui plura cupit, adeat passim scriptores sacros, præsertim historiae Ecclesiasticæ, aut vitæ Sanctorum, ubi inveni-et plurima: arguere autem omnes nugarum, aut mendaciorum, perfrictissimæ frontis est: nec tamen, qui omnia ista negaret, S. Au-gustini invictissimum argumentum n. 234. adductum effugeret.

ARTICULUS V.

Ulteriores probationes ejusdem conclusionis.

238. **P**Rob. 7. conclusio ex prophe-tiis. Religio, quæ antequam existeret, infallibiliter prædi-cta, promissa, & collaudata est, non potest esse mala, vel falsa: talis est religio Chri-stianorum: ergo. ma. prob. prædictiones in-fallibiles rerum contingentium, à solo DEI nutu pendentium, sunt certum signum Di-vinitatis, ut omnes homines sentiunt, & hinc gentiles, etiam ob ambiguas, vel tan-tum apparenter veras, vel rerum aliquo mo-do etiam necessariò accidentium, sed ab ho-mine ignoratarum, prædictiones, DEOS suos æstimârunt: quin etiam *Isaias c. 41. v. 23.* alloquens DEOS gentium dicit: *An-nuntiate, quæ ventura sunt in futurum, & sciemus, quia Dii estis vos:* hinc Tertullia-nus in *Apologetico c. 20.* ait: *Idoneum, opi-nor, testimonium Divinitatis veritas divi-nationis:* ergo religio infallibiliter prædi-cta, promissa, ac collaudata, est à DEO præ-dicta, promissa, atque laudata: atqui, quod est à DEO prædictum, promissum, & lauda-tum, non potest esse malum, vel falsum: ergo.

Prob. jam minor superior, nempe quòd religio Christianorum talis sit. Primò ex prophetiis Judæorum antiqui testamenti, quæ, tum de Christo venturo, tum de ejus lege, seu testamento novo, tum de ejus passione, ità claræ sunt, ut gentiles dice-rent, eas prophetias primò esse scriptas post Christum, ejusque legem institutam, ferme sicut Virgilius vaticinatur tanquam futura, quæ ante aliquot sæcula jam erant facta. At refutantur facillimè ab ipsis Ju-dæis, qui testantur, sanctissimos esse, & an-tiquissimos eos libros, ex quibus hæ præ-dictiones sumuntur: & hæc est juxta S. Augustinum *l. 18. de civitate c. 46.* ratio, cur DEUS Judæos, et si eos gravissimis malis affligeret, noluerit omnino excindere, sed potiùs eos in omnem terram dispergere, ut scilicet ubique essent testes veritatis pro-pheticarum.

239. Ut autem ex pluribus pauca tan-tum adducamus. Prædictum est tempus adventûs Christi, quando scilicet Judæi non erant amplius habituri ex sua gente regem, vel ducem, *Gen. 49. v. 10.* Non au-feretur sceptrum de Juda, & dux de se-

more ejus, donec veniat, qui mittendus est: & ipse erit expectatio gentium. Item quòd Messias jam venerit, colligitur apertè ex *Danielis c. 9. v. 24.* nam septuaginta heb-domades (intellige annorum) quodocun-que inceperint, de facto saltem certò im-pletæ sunt, etiamsi non fuissent abbreviatæ, quod tamen factum esse Angelus expressè dicit *loc. cit.* Quòd Messias futurus sit DE-US habetur *Baruch. 3. v. 36.* *Hic est DE-US noster, & non æstimabitur alius adver-sus eum* Post hæc in terris visus est, & cum hominibus conversatus est. & *Isaia 9. v. 6.* *Parvulus enim natus est nobis, & filius datus est nobis, & factus est princi-patus super humerum ejus: & vocabitur nomen ejus admirabilis, consiliarius, DEUS, fortis, pater futuri sæculi, princeps pacis.* Ubi nota, hîc, ut sæpè etiam aliàs, à prophe-tis adhiberi perfectum tempus pro futuro; tum quia idiomati Hebraico id frequens est; tum quia hac ratione exprimitur certitudo rei futuræ, quæ tam certò fiet, quasi jam fa-cta esset.

Quòd idem Messias futurus sit de stir-pe David, dicitur *Isaia 11. v. 1.* *Egredietur virga de radice Jesse* (hic est pater Davidis) *& flos de radice ejus ascendet:* scilicet orie-tur B. Virgo, tanquam virga, & Christus tanquam flos. Ejusdem Messie nativitas prædicta est ex virgine *Isaia 7. v. 14.* *Ec-ce virgo concipiet, & pariet filium.* Locus nativitatis Bethlehem *Michæ 5. v. 2.* *Et tu Bethlehem Ephrata parvulus es in milli-bus Juda: ex te mihi egredietur, qui sit dominator in Israël, & egressus ejus ab ini-tio, à diebus æternitatis.* Pax tunc futura per universum orbem *Michæ 4. v. 3.* *Con-cident gladios suos in vomeres, & hastas su-as in ligones: non sumet gens adversus gentem gladium.* Eadem habentur fermè verba *Isaia 2. v. 4.* item *Zach. 9. v. 10.* *Dissipabitur arcus belli, & loquetur pacem gentibus.*

Christi Domini præcurfor S. Joannes Baptista prædictus est *Malach. 3. v. 1.* *Ec-ce ego mitto Angelum meum, & prepara-bit viam ante faciem meam: & statim ve-niet ad templum suum dominator, quem vos queritis.* Christi prædicatio prædicta est *Isaia 61. v. 1.* *Spiritus Domini super me; eo quòd unxerit Dominus me: ad an-nuntiandum mansuetis misit me, ut mede-rer contritis corde, & predicarem cap-tivis indulgentiam, & clausis apertionem: ut predicarem annum placabilem Domino.* Ejus miracula *Isaia 35. v. 5.* *Tunc aperi-en-tur oculi cæcorum, & aures surdorum pa-tebunt. Tunc saliet sicut cervus claudus, & aperta erit lingua mutorum.*

240. Ulteriùs prædicatur ingressus Chri-sti Domini Hierosolymam super asinum *Zach. 9. v. 9.* *Exulta satis filia Sion, ju-bila filia Jerusalem: Ecce Rex tuus veni-et tibi justus, & salvator: ipse pauper, & ascendens super asinam, & super pullum filium asinae.* Ejus proditio per discipulum *Psal. 40. v. 10.* *Etenim homo pacis meæ, in quo*